

ÖLÜMÜ GÜLEREK KUCAKLAYACAĞIM...

HAMİDE ÖZTÜRK

"Hepinize layık olmak boynumun borcudur, başarmanızın, başarmamızın önüne dünya alem gelse hiçbir güç duramaz. Hoş dünya alemin savunduğu ortam da bu yaşadığımız süreçte bizden başka tek başına da olsak dimdik ayakta duran kimse kaldımı ki... Ailemizden başka kimse kalmadı. Zaten bizim için (Ateş Geçitleri'nde Dieneks'in dediği gibi) önemli olan 'sıradan olanı sıradan olmayan koşullarda yapabilmek' tir. Bizde bunu yapıyoruz. Canım yoldaşlarım. Evet bizimki- benimki sıradan, doğal bir görev. Ama bu görevi gerçek anlamda yerine getirip, getiremeyeceğini, sıradan olmayan koşullarda daha net göre biliyorsun. Başından beri kafan, beynin, bilincin netse bu şartlar altında hiç bir şey değişmiyor. Aksine daharda güçleniyor, bileniyor, çelikleşiyorsun...."

Ölümlerin zor olduğu bir haziran günü, kızılbandını takarak anurlu yola çıkıp, yaprakların sararıp dallarından bir-bir kopup toprağa düştüğü günlerde aramızdan ayrılan Hamide, tuttuğu günlükte duygularını böyle ifade ediyordu. Kuşkusuz o toprağa sararmış bir yaprak gibi değil, her mevsim açacak bir tohum olarak düştü.

1970'de Antakya (Hatay)'da doğan Hamide, Arap Alevîsi (Nusayrî)ydi.

Arap halkının tüm özelliklerini kendisinde görmek mümkündür. Vefasıyla, bağlılığıyla, söz verip sözünde durmasıyla.... On yılların horlanmışlığı, ezilmişliği

asimile edilme çabalarına karşı dilini ısrarla koruması... Falluce'de, Filistin'de direngen, teslim olmayan Araplar gibi... "damarıma basma... damarına basma... ben arabım" diyen arap şair gibi. Hamide de bir Arap'tı. Nasıl ki devrimci olmasıyla hep gurur duydı, Arap olmasıyla da odanlı gurur duyardı.

Hamide'yi anlamak onu tanımak için mutlaka sohbet etmen gerekir. İçindeki sevgiyi yüreğindeki yanan ateşi işte o zaman daha net görebiliriz.

Mücadeleye doğup büyüdüğü Antakya'da derneklere gidip gelerek başlar. Boş zamanlarında ağbisi ne yardım eder. Zaten derneklere götürüp burada çalışmasını, büromuzun açılmasını sağlayan ağbisi Ahmet Öztürk'tür.

Çoğu zaman hep önümüze engel-sorun olarak görürüz ailelerimizi. Kaçarız annemizi, babamızı, kardeşlerimizi, akrabalarımızı örgütlemekten. Yakınımızdakileri, yanibaşımızdakileri, bir devrimci yapmayı kendimizden hep uzak görürüz. Bilinçli yada bilinçsiz, kendimize engel gördüğümüz bu alguyu değiştirmek, dönüştürmek için yeterli çabayı harcamayız. Aile düzeni bağdır deyip kesip atarız çoğu kez. Hamide'de bu yoktur. Çünkü ağbisinden böyle öğrenmiştir. Kendisini örgütleyen de ağbisidir. Ağbisi, yengesini, kardeşi...

Derneklere gidip gelmesiyle çevresi de genişlemeye başlar. Herkesle sıcak ve içten ilişkiler

kurmasıyla öne çıkar. Sessiz ve mütevazî olması o-
nun kişilik özelliğidir. Pek çok ailede sıcak ve içten
ilişkiler kurmasıyla onları etkiler. Onu "kızım" diyen
başına basan birçok aile vardır.

Hamide eylemlerde öne çıkıp, bazı eylem-
lerde insiyatif kullanır. Kitlesel gösteriler yaşandığın-
da militan tavır, işkencecilerle olan öfkesiyle yol-
daşlarında olumlu etkiler bırakmasını bilir.

Her insanın yaşamında önemli kararlar aldığı
o kararların da yaşamında önemli olduğu dönemler
almıştır. Vereceğiniz karar belkide tüm yaşamınızı
etkileyecek, yeni bir yol açacak, yeni bir yaşam su-
nacaktır. Birçok şeyi geride bırakmanız da neden ola-
caktır.

Bu dönem, Hamide için abisi Ahmet'in şehit
haberi almasıdır. Abisi Hamide'yi derinden etkiler.
Daha bir öfkeli, kınıdır. Abisinin taşıdığı sevdayı, umudu
kendide hisseder. Ve mücadeleye daha bir sıkı sarılır.
Artık Hamide mücadele içerisindedir.

Abisinin şehit düşmesinden kısa bir süre sonra
İstanbul'a gelir. Kurtuluş dergisi burasında çalışmaya
başlar. İstanbul'un en hareketli olduğu dönemlerden-
dir. Gazî ayaklanması olmuş, ardından Nurtepe, Okmey-
danı direnişleri yaşanmıştır.

Direnişlerde en sıcak haberleri yapıp der-
giye gönderir. Halkla görüşerek röportajlar yapar...

İstanbul'daki hareketlilik saldırılarına da bera-
berinde getirir. Saldırılarından yasal kurumlarda na-
sibini almaktaydı. 1995 ... Kurtuluş basılır. Gözetli-
ne alınanlar arasında Hamide ve yeğeni Yazgü-
lü de vardır. İşkenceciler karşısında meşruluklarını sa-

sunurlar. İnterinde yenerler işkencecileri.

Hamide ve Yazağülü günlerce işkenceci sorguların ardından tutuklanıp Bayrampaşa'ya götürülürler.

Devrimcilik her yerde devrimciliktir. Hamide de böyle yapar. O artık bir özgür Tutsaktır.

Hapishanede pekçok görev üstlenir. Yapamam edemem yaktır Hamide'de... Nerede ihtiyaç varsa Hamide araya koşar... Bayanların hukuk işleriyle ilgilenir. Halk oyunu, Tiyatro ile ilgili hiçbir deneyimi olmamasına rağmen canla başla çalışır, öğrenir ve yapar. Yaptığı her işi severek yapar, yüreğini katar yaptığı işlere....

Bayrampaşa'da 36 ölüm Orucu anmasında Hamide'nin Berdan'ın kafafaltının yanbaşında yaptığı arapça ağıt izleyenleri derinden etkileyip, yoğun duygular yaşatır. Çünkü o ağıta yüreğini katmış, Arapların acılarını ezilmişliklerini ağıtta dile getirmiştir. Tiyatro değildir yaptığı. Gerçek duygularının dışı vurumudur o ağıt.

Çok az insan biliyordu onun ilk kez arada sahneye çıktığını. Pekçok arkadaş o ağıtla 36 ö.o'nubir kez daha yaşamıştır.

Hamide bu yüreği, isten samimi duygularını hep büyüterek yaşadı.

Hamide için önemli bir dönüm noktasında 19 Aralık oldu...

Yıllarca birlikte kaldığı aynı havayı soluyup, birlikte sevindikleri, omuz omuza halay çekip türküler söylediği 6 yoldaşı yanbaşında karanlığın cellatlarınınca yakılmıştı... Bu vahşet Hamide'yi derinden

etkiler. O çok sevdiği yoldaşlarının yanarak ölümsüzlüğe uğurlanmasına tanıklık etmiştir. Yanan 6 kadından biri de yengesi Yazgü'lü'dür. Onunla arasındaki bağı tarif etmesi biraz zor olur ama Hamide Yazgü'lü'ye "Abisinin emaneti" gibi bakıyordu. Çok seviyordu yengesini, yoldaşını. Onunla beraber 6 yoldaşının diri diri yanarak şehit düşmesiyle Bayrampaşa koridorlarında Hamide'nin arapça ağıdı yankılanır.

13 Aralık'tan sonra Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutuk evine sürgün edilir.

Peş peşe yeni şehitlerin verildiği günlerdir. "Biz tek bir Özgür Tutsak kalsak dahi zafere kadar direnmeye devam edeceğiz. Yolu yok biz kazanacağız" diyerek inancını ifade ediyordu bir mektubunda.

Şehitlere bağlı, vefa nedir bilen Hamide sırasının geleceğini bilir ve hep bu bilinçle hareket eder. 3 Haziran 2001'de S. Ö. Ö. ekibinde kızıl bandını kuşandığında sabırsızlığını şöyle yazar yoldaşına; "Bir gün sıramın geleceğini biliyordum. Aylardır, hat ta yıllardır bunun için yanıp tutuştum. Şimdi her zaman yüreğim ve bilincimin hazır olduğu bu onurlu yolculuğa çıktım bile."

Heyecanlıydı. İçi kıpır kıpırdı. Bant takma töreninde söyledikleri Hamide'nin duygularının özlü ifadesiydi.

"Yoldaşlar, Dostlarımız...."

Çok heyecanlıyım, çok mutluyum. Sıram geldiğinde görevimi layıkıyla yerine getirecek olmanın huzurunu, mutluluğunu yaşıyorum.

Aylara, mevsimlere yayılan direnişte bugünlere geldik. Aylara, mevsimlere yayılan direnişte pek çok kahramanlıklar yaşadık.

19 Aralık kahramanlarımız, Gülseren'imiz, Ahmetimiz, Fıratımız yolumuzu açtılar. Bu yüzden yolumuz daha açık.

Evet uzun ve zorlu bir yol... Biz bu zorlukları bilerek yola çıkıyoruz. Şehitlerimizden aldığımız güçle ilerliyoruz.

Ne mutlu bize ki, böylesine büyük, birbirini ölesiyeye seven, bağlanan, halkını, vatanını uğrunda ölecek kadar seven büyük arslan fertleriyiz.

(....) 19 Aralık'ta en çok sevdiğimizimizden ayrılmadan önce Gülseren'le vedalaştık, kucaklaştık. Onu kızıl bantlı alından öperek 'hepimizi katledebilirler, hepimiz şehit düşebiliriz. Ama biz asla teslim olmayacağız' dedim. Kucaklaştık. Bana sadece gülümsemedi. Yüreğindeki sevgisini gözleriyle bana aktı. Bunu hissettim.

O sevgi, o inanç, o güvenle şimdi daha güçlü ilerliyoruz yolumuzda.

Orada hepimiz şehit düşebilirdik. Ama ben hayatta kaldım. Demek ki daha bizi bekleyen görev ve sorumluluklar vardı. Şimdi sıramız geldi. Evet çok onurlu, çok gururluyum.

(....)

Ne mutlu ki, halkı için tereddütsüz kendini feda eden kahramanlar yaratıyoruz. Ne mutlu ki böyle bir partinin, arslanların içindeyim.

Partimin alnıma taktığı bu kızıl bantla andolsun ki, zaferi biz kazanacağız. Halklarımız kazanacak. Ben sıram geldiğinde görevimi yerine getirecek olmanın huzuru ve mutluluğu içindeyim. Bende sıram geldiğinde şehitlerimize, kahramanlarımıza layık bir şe-

kilde görevimi yerine getirecek, ölümü güleret kucaklaya çağım.

(....) "

Şehitlerimize bağlıydı. Her sohbetinde, her mektubunda şehitlerimiz vardı. Özellikle de yengesini Yazgülu'nün Hamide de yeri ayırıyordu. Yazgülu'ne karşı özel bir ilgisi yakınlığı vardı. Bağlıydı ona. Bu sevgi ki o cehennemde alınandan öperet vedalaşıyor.

O cehennemden kurtuldum diye sevinmedi. O kurtulmuştu ama şehitlerin ona yüklediği sorumluluğun, görevlerinde bilincindeydi.

Yolculuğu boyunca yan başında çok ihanetler gördü. Yada duydu. İhanetleri duyunca öfkesi daha bir kabarıyordu. Onun kitabında ihanet yoktu.

Bir yanda ihanetlere olan öfkesini haykırırken diğer yandan yolculuğunda inancını bağlılığını büyütme ye devam ediyordu.

Hedefe kilitlenmişti bir kez. Kimse yolundan alıkoyamazdı Hamideyi.

"Biliyorum daha önce yazmamıştım; tek istediğim yarım kalmaması. Ne olursa olsun çıktığımız bu onurlu yolu tamamlamak. Anlatabiliyorum değilmi? İrademiz dışında yarım kalma ihtimalinde biliyorum. O onuru, şerefide korurum ama hedefimiz kesin sonuç almak.. Bu yüzden son ana kadar bilincim açık olmalı diyorum. Başaracağız, Başaracağız... Biz başarırız!"

Hedefe kilitlenmesini tuttuğu pünlikte böyle net ifadelerle tarihe not düşüyordu.

Verdiği sözü tuttu. Tarih 10 Eylül 2002'yi gösterince Hamide, yoldaşlarının halkının yüreğinde son suza kadar yaşamak üzere. Ölüm süzölje uğurlandı.

Çok sevdiğim şehitlerimizin yanına gitti.

"Hastahaneye gitmeden önce yazmış olduğum ve şehit düştüğünde okunmasını istediğim, duygularımı ifade ettiğim metinde şöyle der.":

Sevgili Yoldaşım 01-Ağustos-2001.

Bayan yoldaşlarımızın koğuş kapısının önü uzun voltaların atıldığı malta taraflıydı. İşimiz oldumu giderdik.

Hamide ortağimdi. Bir keresinde 5 saat volta attık. Onunla atışmalarımızda olurdu. Kendisi Arap'tı ve birşeyi anlatmak istediğinde uzun ve da da da da la atlayarak anlattığı olurdu. Bende anladığım halde Arapça'sı tamanda Türkçe meali ne oluyor derdim. Acaip kızardı. Bir süre konuşmazdı. Tabii misillemede yapardı. Onu ne zaman kızdırmak istesem Türkçe meali nedir derdim.

O da damarıma basan şeyleri bildiğinden birisini alırdı. Tabii ben farkında olmadım mahsustan yaptığın.

En son Ö. Orucunda olduğunda, yani şehitliğe yakın günlerde yine damarıma basıp gelmişti. Tabii ben de Türkçe mealini sorunca şöyle bir cevapla geldi:

"Biliyormusun mektupta da olsa seni kızdırmak çok zekî oluyor. Niye mi? Nedenini yazarsam beni vurursun... Son bir kez de olsa seni kızdırmak güzeldi."

Acısıyla, tatlısıyla, güzeliyle, coşkunluğuyla biz bunları yaşadık. Anısı önünde saygıyla eğiliyorum.